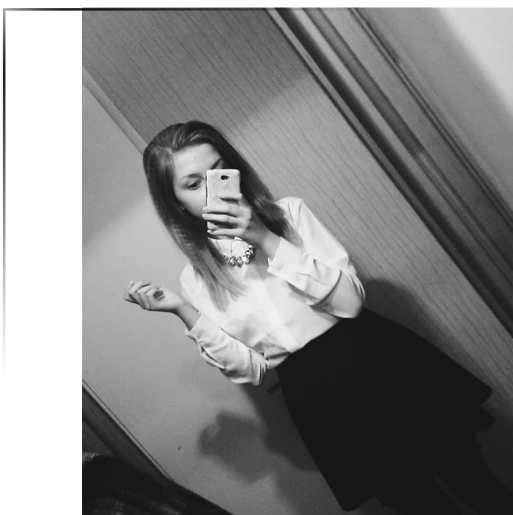

REDAKTORA SLEJA

10.11.16. Krista Mehanikova

Sveiki, lasītāji!

Ir pienācis novembris- iespējams, gada drēgnākais, lietainākais, bet nenoliedzami arī patriotiskākais mēnesis. Neskatoties uz auksto laiku aiz loga, mūsu sirdīs mājā īpašs siltums. Ir prieks apzināties, ka jaunieši lepojas ar savu valsti, lepojas būt latvieši, un šomēnes mēs to redzam īpaši izteikti. Jāsaka, ka arī es šomēnes jūtos nedaudz latviskāk nekā parasti. Tas man liek aizdomāties par visu, ko mūsu priekšteči ir darījuši mūsu labākas dzīves vārdā. Sagaidot valsts svētkus, jāatceras, ka tas viss nebūtu iespējams, ja vien nebūtu varonīgu ļaužu, kas par mūsu valsts brīvību cīnījās, nežēlojot ne veselību, ne dzīvību.

Es ceru, ka ikvienam kaut uz mirkli prātā ienāks šādas vai līdzīgas domas, un ka ik viens no jums tās paturēs prātā ne tikai novembrī, bet visa gada garumā!

/Krista Mehanikova/

ŠAJĀ NUMURĀ

Toms Bokums
2. lpp.

18. novembris
3. lpp.

Kate Rozentāle
4. lpp.

Lāčplēša cīņas
5. lpp.

Brauciens uz Zviedriju
6. lpp.

Absolvents
7. lpp.

Jaunais mācību gads mūsu skolā ir sācies ar izmaiņām ne tikai skolēnu, bet arī skolotāju pulkā. Viens no jaunpienācējiem ir pamatskolas mūzikas skolotājs Toms Bokums. Uzzināsim par viņu ko vairāk!

Paldies, ka piekritāt intervijai. Sakiet, kā Jūs izlēmāt kļūt par skolotāju?

Es vispār nekad nedomāju, ka strādāšu par skolotāju. Kad pametu studijas Rīgā, Latvijas Kultūras koledžā, mūzikas menedžmenta programmā, izlēmu paņemt gadu brīvu, un šī gada laikā mani skolotāji, kuriem es visvairāk kāpu uz nerviem, mani pamudināja mācīties par skolotāju. Pagaidām nekas nav nogājis greizi. (smejas)

Kā Jūs nonācāt pie mums, Priekules vidusskolā?

Laikam jau tāpēc, ka man personīgi bija pazīstama jūsu skolas direktore. Direktore man zvanīja un izteica piedāvājumu strādāt par mūzikas skolotāju. Es ilgi apdomājos, bet arī tas nav nogājis greizi.

Kādi Jums šķiet Priekules vidusskolas skolēni? Un kura, pēc Jūsu domām, ir vislabākā klase?

Piedodiet, astotie, bet šobrīd topa augšgalā ir devītie. (smejas) Kopumā ir forši.

Un kāds Jūs pats bijāt kā skolēns?

Šo jautājumu labāk uzdot maniem skolotājiem, piemēram, Ivetai Mamei, kura bija mana klases audzinātāja. Viņa mani no vidusskolas izvilka "aiz ausīm", jo man draudēja nesekmība. Es biju no tiem skolēniem, kas necīnījās par labām atzīmēm. Tad rodas jautājums- kāpēc es pats kļuvi par skolotāju?

Cik noslogota ir Jūsu darba diena?

Kā kuru dienu. Viss ir atkarīgs no tā, kas man vēl pēc darba ir paredzēts. Ja man piektdienā ir darba diena šeit, Priekules vidusskolā un pēc tam ir kāds pasākums ar grupu, mājās esmu tikai sestdienas rītā.

Un kā ir ar brīvo laiku?

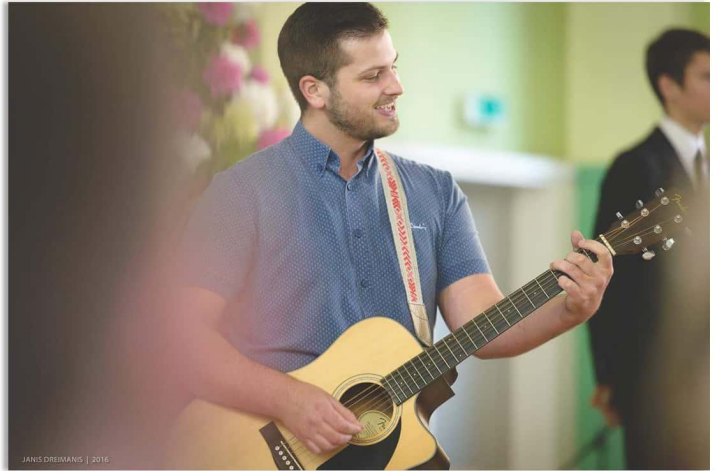
Muzicēju. Visur, vienalga vai tās ir kāzas, korporatīvie pasākumi, Ziemassvētku, jaungada balles vai vienkārši akustiskais koncerts. Mūsu grupas mērķis ir izklaidēt publiku.

Sakarā ar valsts svētku tuvošanos, vēlos jautāt, ar kādām domām Jūs sagaidāt 18. novembri?

Šogad nav īsti tās svētku sajūtas. Man šķiet, ka parasti tā sajūta nāk līdz ar Lāčplēša dienas pasākumiem. Līdz ar 11. novembri, cilvēki sāk saprast, ka jā, pēc nedēļas Latvijai ir kārtējā jubileja, visi pēkšņi kļūst patriotiski. Es attiecībā pret patriotismu sevi nostādu labā līmenī visu gadu, ne tikai pirms valsts svētkiem.

Nobeigumā, ko Jūs novēlētu Priekules vidusskolas skolēniem?

Mācīties! (smejas) Cīnīties nevis par četriniekiem, bet par augstākām atzīmēm. Tajā pašā laikā jāatceras, ka ne jau atzīmes ir tas pats svarīgākais, svarīgi ir tas, ko tu iemācies.

Paldies par interviju!
Intervēja: Krista Mehaņikova

18. novembris ir Latvijas dzimšanas diena – lai arī vēl nebija nospraustas valsts robežas, apņēmīgu nacionālistu grupa šajā dienā 1918.gadā proklamēja neatkarīgu Latvijas valsti. Vēl vairākus mēnešus pēc šī drosmīgā soļa norisinājās karadarbība – Krievijas impērija negribēja zaudēt nozīmīgu teritoriju. Taču joprojām tieši šī diena ir katram latvietim pati nozīmīgākā valsts svētku diena.

18.novembrī visas dienas garumā notiek dažādi pasākumi visā Latvijā. Rīgā svētku svinības sākas dienas pirmajā pusē ar svinīgo gājieni un ziedu nolikšanu pie Brīvības pieminekļa, tajā piedalās arī Latvijas valsts prezidents un citas valsts augstākās amatpersonas.

Uzzināsim, ar kādām domām mūsu skolas skolēni sagaida 18.novembri!

Ralfs Spēks: Es Latvijas dzimšanas dienu sagaidu, piespraužot sarkanbaltsarkano lentīti pie krūts.

Anna Šiline: 18. novembri sagaidu ar ļoti patriotiskām domām, lepnumu, cieņu un patriotisku noskaņu.

Ko Jums nozīmē 18.novembris?

Ralfs Spēks: 18. novembris man nozīmē Latvijas dzimšanas dienu.

Anna Šiline: 18. novembris man nozīmē ļoti daudz, jo šajā datumā ir dibināta mūsu valsts, kas ir manas mājas un ceru, ka mana nākotne. Latvija ir mana iedvesmas un cerības vieta, patiecoties notikumiem šajā datumā, mēs varam atzīmēt tos kā svētkus, un cienīt to, kas mums ir.

Ģirts Mehaņikovs: 18.novembris man nozīmē ļoti daudz, jo tā ir Latvijas dzimšanas diena, un ir visu karavīru un strēlnieku piemiņas laiks.

“Turi Latviju ieslēgtu savā sirdī. Turi to kā lielāko dārgumu, ko nedrīkst pazaudēt. Jo, zaudējis Latviju, tu zudīsi pats.”

(Jānis Jaunsudrabiņš)

/Edīte Savickaite/

Latvija un 18.novembris.

Trešdien 16.novembrī viesojos pie 4.klases un Rutas Bružikas, lai uzzinātu kā 4.klase gatavo pasākumu 18.novembrim un cik daudz viņi patiesībā zina par Latviju.

Ieejot klasē negaidīju, ka viņi būs tik daudz! Pilna klase.

Apsveicinājāmies un tad pajautāju, kā viņi gatavojas 18.novembrim veltītajam pasākumam. Gabriels no 4.klases pastāstīja, ka viņi gatavojās ļoti nopietni, pirms stundām katru dienu klasē izmēģināja, katru rītu mēģinājumi.

4. klase pasākumam gatavojās jau no septembra beigām. Bet kā jūs aizvadāt 18.novembri?

Kārlis atbildēja, ka viņam patīk svinēt šos svētkus, jo viņš 18.novembrī brauc uz Liepāju, vērot salūtu, un pie reizes nosvinēt omas dzimšanas dienu. Vai nav forši?

Kādam pēc jūsu domām ir jābūt īstam patriotam?

Izskanēja šādi varianti: Jāmīl sava valsts, jāseko līdzī notikumiem saistībā ar savu valsti, jāzina sava valoda, vēsture un tautsdziesmas.

Te es vēlējos pajautāt, kāpēc jāzina vēsture un jākopj sava valoda?

Gabriels atbildēja, ka vēsture jāzina, lai mēs zinātu ko mūsu senči ir darījuši Latvijas labā un kādas vērtības mums ir jāasargā.

Kāpēc tad īsti ir jākopj sava valoda?

Roberts atbildēja, ka katra valsts izceļas ar savu valodu un valoda ir tā, kura mūs padara īpašus. Viņš vēl piebilda, ka īsti Latvijas patrioti ir tie, kuri valstij dara labu un ir labi, ka ir vecāki, skolotāji, kuri māca bērniem visas šīs gudrības. Pēc tam 4.klasei uzdevu dažus jautājumus par Latviju, lai pārlicinātos cik apķērīga un gudra, tad patiesībā ir 4.klase...

Cik krāsu ir Latvijas karogā?

No sākuma izskanēja vārdi “trīs”, bet ja uzreiz vēlāk ceturtnē bilda, ka divas. Šeit lieki noder atziņa – “Domā pirms saki un dari”. □

Cik gadu šogad aprit Latvijai?

Visi vienbalsīgi teica, ka 98. 4.klasei nemaz nebija grūtību arī nosaukt visas Latvijas kaimiņvalstis – Baltkrievija, Lietuva, Igaunija un Krievija. Varbūt jūs zināsiet, kuru Latvijas upi mēdz dēvēt par “tautas likteņupi”? Gauja? Vai tiešām? Nē, tā tomēr ir mūsu lielā upe Daugava.

Kā jau mēs visi zinām, Latvijā nav kalnu, tātad nosauciet Latvijas augstāko pauguru... Kā man likās, ceturtnē mazliet sāka ieiet azartā, jo arī uz šo jautājumu atbildēja pareizi. Protams, tas ir mūsu mazais, bet savā ziņā lielais “Gaiziņkalns”. (311,6 m vjl.) Vēl es viņus pārbaudīju ar Latvijas Republikas valsts himnu. Viņiem bija jānodzied himnas otrais pants. Malači ceturtnē, vārdus jūs himnai zināt. □

Ko 4.klase novēl Latvijai dzimšanas dienā? Daniels novēlēja, lai vienmēr pastāvētu tāda tauta “latvieši.”

Vēl atskanēja šādas frāzes: Lai Latvija būtu gatava cīnīties, lai Latvija pastāvētu vēl 1000 un vairāk gadu, lai Latvijā ar laiku cilvēki paliktu vēl draudzīgāki! Ar ko tev asociējās Latvija?

Mārtiņam tā asociējās ar tautiskiem rakstiem, savukārt Agnesei Latvija asociējās ar drošību. Ceturtnē vienbalsīgi piebilda – Lai mūsu Latviju celtu pasaulē!

Paldies, jums ceturtnē, ka bijāt tik atjautīgi un patriotiski noskaņoti. Ceturtdien 17.novembrī devāmies uz 4.klases veltīto pasākumu Latvijai 98 gadu jubilejā.

Pasākuma sākumā skolas direktore Irina Tiesnese un Priekules novada pašvaldības domes priekšsēdētājas vietnieks Ainars Cīrulis ar svētku uzrunu, sveica skolēnus, skolotājus 18.novembrī.

Pasākuma laikā atskanēja dažādas dziesmas, runas, atziņas par Latviju.

Ceturtnē klase bija sagatavojusi runu par Latviju. Uz prožektora aplūkojām cilvēkus, kuri nes Latvijas vārdu pasaulē. (Kristaps Porziņģis, Marija Naumova, Ginta Lapiņa.)

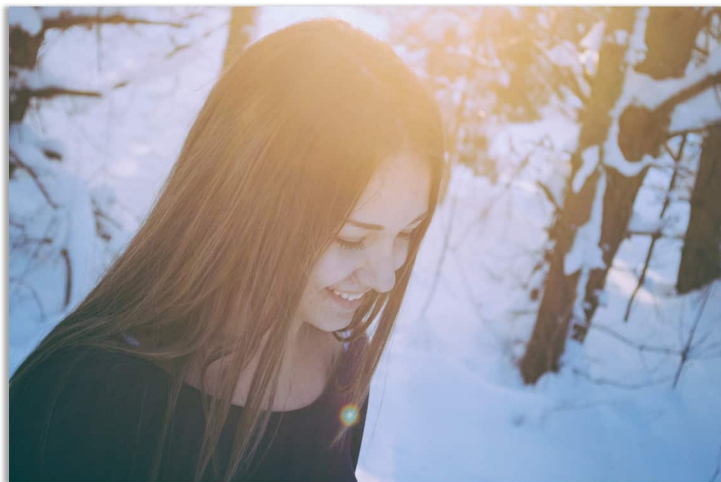
Pasākums bija tikai stundu garš, toties ļoti patriotisks, paldies!

Paldies skolotājai Rutai Bružikai!

/Dārta Leimane/

Bieži vien šķiet, ka mūsu skolas un klases biedri ir tie, kurus jau nu pazīstam vislabāk. Tomēr, pat mācoties kopā daudzus gadus, ne vienmēr tā ir. Par katru no mums ir kas interesants, ko kāds cits nezina. Šoreiz es nolēmu uzzināt ko vairāk par mūsu skolas 9. klases skolnieci Kati Rozentāli.

Ar ko nodarbojies brīvajā laikā?

Brīvā laika šogad tā mazāk, pēc skolas treniņu zāles, tad crossfits, mājas darbi un diena jau beigusies.

Kā sāki nodarboties ar crossfit? Kādi ir treniņi?

Čekojot jaunumus facebookā, pamanīju, ka izveidota Olimpiskā Crossfit kustība Priekulē, un, skatoties kā lielie puīši trenējās, sapratu, ka man arī jāpamēģina. Es teiktu, ka treniņi ir daudzveidīgi, protams, grūti, taču viss ir iespējams.

Dzirdēju, ka esi piedalījies crossfit vasaras nometnēs.

Pastāsti vairāk!

Nometnes norisinās, nu jau otro gadu - Jūrkalnē. Jūra, mežs, sveigs gaiss, treniņi..kas var būt labāks? Rīta pusē savācam inventāru un dodamies ceļā. Abas dienas tiek aizpildītas ar treniņiem, taču ir arī teorijas apgūšana, kurā runājam par veselīgu uzturu un dažādām muskuļu grupām.

Kā Tev izdodas pārvarēt, iespējams, slinkumu un nogurumu, skrienot garās distances, regulāri apmeklējot treniņus?

Kas Tevi motivē?

Slinkumam crossfitā vietu nav. Teikšu kā ir- skriet man nepatīk, bet mani motivē tieši šis teiciens, ka tas, kas nepatīk, ir jādara tik ilgi, kamēr iepatīkas.

Vai Tu plāno arī savu nākotni saistīt ar sportu?

Jā, plāni diezgan lieli, jāsaka, ka esmu izlēmusi jau kurp doties pēc vidusskolas beigšanas.

Izņemot šo, ko vēl Tu dari brīvajā laikā?

Īsi un konkrēti- guļu.

Kādu mūziku Tu klausies?

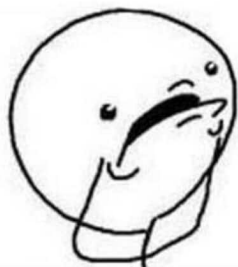
Klausos to, kas sirdij tuvs, pašlaik esmu pieķērusies latviešu dziesmām.

Vai tu proti gatavot ēst?

Gatavoju katru dienu- pašai garšo!

Nobeigumā, ko Tu pastāstītu par sevi kādam, kurš Tevi nepazīst?

That awkward moment when someone asks you to tell more about yourself, and you're like:

**OH GOD,
WHO AM I?**

/Krista Mehaņikova/

LĀČPLĒŠA CĪŅAS

Lāčplēša cīņas 2016 Virgā

4. novembrī 9. klases komanda ar patriotiskām domām devās pārstāvēt Priekules vidusskolas godu Virgā. Lāčplēša cīņās piedalījās arī citas novada skolas, kuras cīnījās par kausu, kurš pie mums pabija jau divus gadus. Tur visus sagaidīja stafetes, kas lielākoties balstījās uz prāta spējām, kā arī dažādi citi pārbaudījumi- koka sienas pārvarēšana, jālien cauri tunelīm utml. Šīs stafetes lika komandas garam būt vēl vienotākam. Šogad Priekules vidusskolas 9. klases komanda ieguva 2.vietu.

/Edīte Savickaite/

BRAUCIENS UZ ZVIEDRIJU

Pieredzes apmaiņas brauciens uz Zviedriju.

Laikā, kad visi skolēni bija sagaidījuši šo laimīgo dzīves posmu, kas saucas BRĪVLAIKS, es kopā ar skolas direktori Irlu Tiesnesi un Priekules novada skolu pārstāvjiem devos uz Zviedriju, Torsas komūnu, lai iepazītos ar izglītības sistēmu, skolām. Brauciens bija ļoti vērtīgs, jo izdevās apmeklēt daudzas skolas, tikties ar pedagogiem, skolu direktoriem. Izbaudījām zviedru viesmīlību, pusdienojām skolas ēdnīcā, sajūtām lielu interesi par mūsu skolām, skolēniem. Visvairāk zviedrus pārsteidza mūsu skolēnu aktivitātes brīvajā laikā, kas notiek skolās pēc stundām. Pastāstīju par mūsu dalību ERASMUS+ projektā, kas skolu pārstāvjiem lika aizdomāties par pieteikšanos nākamā gada aktivitātēs.

Baudījām savu ciemošanos skolās, apmeklējot mācību stundas, satikām skolēnus, kuriem ir latviešu saknes. Iepriecinājām, ka bērni zina, kur atrodas LATVIJA. Klases ir tehniski aprīkotas, skolēni atklāti un sirsnīgi. Mani pārsteidza e-apmācības skola (e-learning) ar 60 pedagogiem un 600 skolēniem, kuri mācās attālināti, dzīvojot dažādās pasaules malās, bet iegūst izglītību. Tiek apgūti visi mācību priekšmeti, ieskaitot sportu.

Ņemot vērā zviedru lielo interesi par mūsu skolām un izglītības sistēmu, uzaicinājām skolu pārstāvjus pacieņoties Latvijā. Aptuvenais laiks- februāris vai aprīlis, kad viņiem ir brīvlaiks. Tādējādi, iespējams, ka radīsies iestrādes tālākai skolu sadarbībai, piesaistot arī skolēnus.

/Zaiga Strelēviča/

Evita, to, ka tevis ļoti pietrūkst mums skolā, laikam nav jāsaka, tu, iespējams, to saproti, tad nu parunāsim par to, kā dzīve iegrozījās pēc vidusskolas beigšanas. Kur tu studē?

Awww, prieks dzirdēt, ka mani vēl atcerās!

Dzīve nolēma veikt „apgriešanos braukšanai pretējā virzienā”- tieši tik ļoti izmainījās mani plāni pēdējā vidusskolas gadā un pēc vidusskolas beigšanas. Taču uz labo pusi! Viss iegrozījās tieši tā, kā to vēlējos, un tagad mācos Rīgas Stradiņa universitātē, rehabilitācijas fakultātē par fizioterapeitu.

Vai nebija grūti pārslēgties no mazās Priekules uz lielpilsētas burzmu, plašumu, varbūt citādu domāšanu?

Es teiktu, ka man gāja tīri viegli adaptēties jaunajai videi. Lai gan Rīgu neuzskatu līdz galam par ‘manu’ pilsētu, es tomēr saredzu šeit daudz pozitīva. Patīk tas, ka cilvēki ir atvērtāki un mērķtiecīgāki. Visvairāk priecē, ka viņi ir ļoti zinātkāri, nevis ziņkārīgi- tā ir lielpilsētu labākā puse.

Kas tev, Rīgā dzīvojot, visvairāk pietrūkst no jaukās māju dzīves?

Ģimene, protams. Lai cik jauki un forši būtu mani draugi- ģimēni neaizstāt. Vienmēr prieks nedēļas nogalēs būt mājās, kur aiz loga ne vairs dzīvokļu bloki, bet gan stīmiņas un lapsiņas, vai Liepājā- pie jūras. Tas viss ļauj man divas dienas nedēļā atslēgties no pilnībā visa un aizmirst, ka esmu students.

Vai kādreiz atceries arī skolā iemācīto? Kādas sajūtas pārņem, skolu atceroties?

Protams! Citādi jau nebūtu bijusi nekāda jēga tur mācīties. Godīgi sakot- bioloģijas nodarbībās pirmo mēnesi tīri teorētiski būtu varējusi ‘izšļūkt’ sekmīgu tikai uz vidusskolā iemācītā rēķina, jo pamats bioloģijai saglabājas viss tas pats, nāk tikai klāt daudz padziļinātāk.

Skolu atceros kā vienu ‘riktīgu karuseli’, kur gāju cauri ne-skaitāmi daudz dzīves posmiem. Laiks paskrēja ātri!

Vismīlākās atmiņas, protams ir pasākumi kopā ar klasi, jo tieši laiks, kas pavadīts ārpus mācībām visvairāk satuvināja gan mūs pašus savā strapā, gan ar skolotājiem. Paintbols bija vienmēr superīgs- uz salidojumu jāatkārto!

Ko tu ieteiktu 11.-12. Klašu skolēniem, kuri drīz būs izvēles priekšā- ko tālāk?

Pieņemot izšķirošos lēmumus, nevadieties ne pēc prāta aprēķiniem, ne arī citu viedokļiem un ieteikumiem. Svarīgos brīžos jāmāk ieklausīties pašam sevī, jāsaprot, kas ir tas, ko gribi tieši Tu. Ja lēmums nebūs pieņemts tāpēc, ka „šis darbs sola labu algu” vai „tante grib, lai esmu grāmatvedis”, bet gan tāpēc, ka tas ir tas, ko vēlos- tad viss izdosies.

Kā tu domā, kādu tevi-EVITU MELLUMU mēs, skolotāji, atceramies?

Uj.. Šajā jautājumā laikam strādās teiciens:”Cik cilvēku, tik viedokļu.” Domāju, ka katra no Jums manī saskatīja ko citu. Tas tāpēc, ka ar katru skolotāju man gāja nedaudz citādāk, arī katrā priekšmetā sevi parādīju atšķirīgi, atkarība no tā, cik ļoti

tas mani interesēja + 12 gadu laikā, ejot cauri atšķirīgiem dzīves posmiem, parādīju sevi no visdažādākajām pusēm. Lai nu kā- ceru, ka neatstāju kādu tikai ar negatīvām atmiņām par sevi, jo viens ir skaidrs- vienmēr centos būt es pati.

Ja būtu iespēja vēlreiz sēsties skolas solā, vai tu kaut ko darītu savādāk?

Ne'e- es joprojām sēstos solā pie loga un radiatora. Bet, ja runa par mācībām, laikam būtu biežāk gājusi pie tāfeles, pirmkārt, tāpēc, ka augstskolā tāda forša fiča vairs nav, otrkārt, jo kļūdas ir ātrākais ceļš uz panākumiem.

Kāda bija sajūta, saņemot eksāmenu rezultātus?

Atceros- braucu no Liepājas, teicu sev: „Neuztraucies, tie ir tikai skaitļi, kas nemaz neatspoguļo visas tavas zināšanas.” Bet tai pašā laikā zināju, ka tieši tie skaitļi lielā mērā noteiks manu nākotni, īpaši bioloģija, jo sapnis kļūt par fizioterapeitu bija dzimis un negribējās, lai rezultāti aizbiedē visas cerības.

Pabeidz teikumus:

Visaugstāk cilvēkos vērtēju... sirsnību un cilvēcību.

Nekad dzīvē neparakstītos uz...kļūšanu par prezidentu- par daudz uzmanības, man nepatīktu.

Mani visvairāk iepriecina... prieks mazu bērnu sejiņās.

Es esmu cilvēks....., kam ļoti, ļoti, ļoti patīk pingvīniņi, sniedzīņš un cepti kūskiņus.

Varbūt ir vēl kaut kas, ko nepajautāju, bet tu gribi pateikt?

Gribu novēlēt visiem, visiem- priecāties ne tikai par lielām lietām, bet arī par visiem iespējamiem dzīves sīkumiņiem, lai šie uzkrātie laimes ‘bonuspunkti’jūs uztur stiprus, kad ceļā gadās lielākas vai mazākas grūtības!

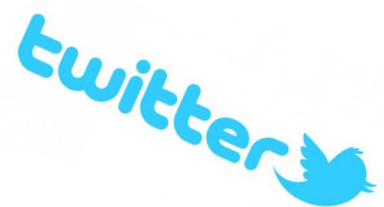
Paldies par jauko interviju!

Intervēja Zaiga Strelēviča.

Avīzes redakcija

Redaktors
Krista Mehanikova
Datorgrafika
Orests Ozols
Fotogrāfe
Kate Rozentāle
Korespondenti
Edīte Savickaite, Dārta Leimane,
Elvisa Riekstiņa, Linda Meške,
Aurēlija Daukante, Madara
Jankauska, Markuss Dzintars,
Zaiga Strelēviča
Konsultants
Zaiga Strelēviča

Ja ir kāds komentārs, jautājums
vai idejas avīzes uzlabošanai, tad
iesūtiet tās skolas avīzes e-pastā
solutionspva@gmail.com
vai tweetojiet uz
@SolutionsPVA

